

saadanne Heste paa en særlig Maade, saa at Misbrug ikke kan finde Sted. Jeg vilde gerne slaa til Lyd for, at saadanne Heste, der af en Dyrlæge var erklærede for ubrugelige, blev mærket paa en saadan Maade, at Misbrug af dem var udelukket, saa at ingen kunde sælge dem igen som Arbejdsheste. Det er ikke altid muligt at se paa en saadan Hest, at den virkelig er saa meget ældre, end den bliver udgivet for, og mange Dyr bliver derfor forfærdelig mishandlet. „Hestens Værn“ har, som sagt, gjort et godt Arbejde her, den har købt gamle Heste, som ikke længere kunde arbejde, og dels ladet dem slaa ned, dels ladet dem komme ud paa Græs, saa de atter er kommet lidt til Hægterne. Men den har tillige gjort noget andet, som jeg synes er meget vigtigt. Den har oprettet en Køreskole og stillet Midler til Raadighed for alle, som vil indmelde sig i denne Køreskole, hvor de kan lære, hvordan en Hest skal behandles i alle Henseender, baade hvorledes der skal lægges Sele paa, og hvorledes den skal køres. Jeg antager, at alle ærede Medlemmer en Gang i Sommer har læst et Brev, som stod i Aviserne. Det hed „Hestens Bøn“. Det var kommet frem i Tyskland og var blevet oversat her. Det fremkom ikke uden Aarsag, det fremkom, fordi mange foruden jeg havde lagt Mærke til det forfærdelige Misbrug, der gøres af vore Heste. I dette Brev nævnes en hel Del Ting, som den, der havde skrevet Brevet, lod Hesten fremføre. Den bad saa inderligt om, at der maatte blive lagt Mærke til disse Ting, og deriblandt var netop alt det, som vi ser mange ukyndige Mennesker gøre sig skyldige i. Denne Forening „Hestens Værn“ maa siges at være en virkelig human Forening. Det er ikke Sentimentalitet, der ligger til Grund for dens Arbejde, men det er det humane Syn, at vi ogsaa har en Pligt overfor de firfødde Skabninger. Jeg fremdrager nu denne Sag her, fordi jeg varmt vil anbefale, at ingen Kusk faar Lov til at køre Heste i de store Byer, ude omkring paa Arbejdspladser, paa Byggepladser o. s. v., uden at han først har gennemgaaet en Køreskole og kan fremvise et Kørebrev. Paa Landet er Forholdet jo et andet; der vokser Børnene op fra smaa sammen med Hestene. Der lærer de ganske anderledes at behandle Dyrene og har ogsaa en ganske anderledes Kærlighed til de Dyr, de har set vokse op fra smaa. Det, jeg altsaa ønsker at slaa til Lyd for, er, at det ved Lov maa blive obligatorisk, at alle

Kuske skal have Kørebrev, ligesom enhver Chauffør skal have Kørebrev for at faa Lov til at køre Automobil.

Til Slutning vil jeg gerne henvende mig til den højtærede Statsminister og efterlyse et Andragende, som for halvandet Aar siden blev indsendt fra en Kreds af Kvinder her i København. Andragendet angik Kvinders frivillige Arbejde i Statens Tjeneste. Vi var en stor Kreds af Kvinder, der mente, at det vilde være rigtigt, om der blev givet de unge Kvinder Lejlighed til at uddanne sig dels i Sygepleje, dels i Husholdning, dels paa forskellige andre Omraader, hvor de kunde gøre Nytte i Tilfælde af, at der som Følge af Krigen skulde opstaa Epidemier her i Landet. Vi var klar over, at da Krigen rasede ude omkring i de andre Lande, vilde der sikkert komme det Øjeblik, da vi, om vi end ikke kom i Krig, dog kom til at staa overfor en Epidemi. Dette har jo vist sig at slaa til, idet Epidemien nu er kommet og kommet i en saa forfærdelig Grad, at der er meget stærk Brug for uddannede unge Kvinder, der kunde tage det Arbejde op, der nu er Trang til at faa gjort. Vi henvendte os derfor i et Andragende til den højtærede Statsminister og bad, om der maatte blive stillet Midler til Raadighed for os, og om at Staten vilde støtte Sagen med sin Autoritet, for at vi kunde faa en frivillig Uddannelse i Gang. Det var jo ikke saa nemt, for selv om der er mange unge, der kunde have Lyst til at uddanne sig paa Hospitalerne, er det kun et begrænset Antal, der kan faa Plads der, og desuden mente vi — det var ogsaa en af de Ting, der blev gjort gældende —, at det skulde være som en Tak for den Valgret, vi nu havde faaet. Ligesom de unge Mænd har Militærpligt, saaledes skulde ogsaa de unge Kvinder have den Pligt at uddanne sig til at kunne overtage et Arbejde indenfor Statens Omraade, hvis det blev nødvendigt. Vi har ikke hørt et eneste Ord om dette Andragendes Skæbne; det er halvandet Aar, siden det blev indgivet. Jeg vil gerne med den højtærede Formands Tilladelse oplæse Ordlyden af Andragendet. Det lød saaledes: „I Løbet af de sidste 30 Aar har man i de nordiske Lande Gang paa Gang rejst Spørgsmaalet om Kvinders Forberedelse til at tjene deres Fædreland, saavel under sædvanlige som under usædvanlige Forhold som Epidemier, større Ildsvaader, Jernbaneulykker og under mulig indtrædende Krigstilstand. Nu har svenske og norske Kvinder organiseret sig med den